

Tals Teng - Cestami vyvrženců života

Leif byl pořád ještě ve spárech alžbětinského naprogramování. Někdy je obtížné zbavit se noční můry, jakou může být minulost, zvláště když přítomnost je ještě horší.

Můj rudovlasý přítel zaintonoval: "Čas je Nezničitelná Budova, jejíž základy položil Velký třesk, podpírají ji sloupy nenávisti a střechu tvoří biliony let. Snad nemáš strach, že jí naše nájezdy ublíží?" A za chvíli:

"Ať uděláme sebevětší svinstvo, nebude to nic než píchnutí špendlíkem do absolutně necitelného krunýře. I kdyby vyvezli všechny Vyvržence na smetiště, ani vrabec nepípne!"

"To je ale skryté kacírství," varoval jsem ho. Chtěl jsem, aby věci nazýval správným jménem. "Neříkej jim Vyvrženci! Jsou to dobrovolní emigranti, jak je to pěkně napsáno tady v Chartě. Převážet dobrovolné emigranty v..."

"Emigranty!" vybuchl Leif. "Jsou to jenom zbabělci, nic jiného než srabi! Podívej se třeba támhle na tu kočku! Kolik jí může být, dvacet?"

Pohlédl jsem na ni. Plynula kolem nás s tváří, která byla jakoby vypůjčena z renesančního portrétu. Měla orlí nos a hlubina jejích očí zářila dozrálými sny. Způsob, jakým se pohybovala, mi vyrážel dech - byla jako Eva, krácející zahradami Edenu.

Oči mi pokryly teleskopické membrány, takže jsem uviděl v blízkém detailu její zorničky, vyzařující černou nicotu, hladovou prázdnotu...

Raději jsem zaostřil zpět na celek.

"Jsou bohatí!" mumlal Leif. "Vydrželi by tisíce let, a oni to odbývají mávnutím ruky... Zbabělci!"

Dvě míle nad námi se začala sluneční obrazovka zabarvovat do světle zelena. Rychle jsem pohlédl na svůj dozimetr. Jeho kruh se začal zvětšovat a přelil se přes žlutou linii: záření gama překročilo bezpečnou mez. Dostal jsem záchvat třesavky, tak jako vždy, když se speciální viry v mém těle daly do opravování poškozených buněk a ničily rakovinu v zárodku. Náš pán nedovolí, abych zemřel. Ještě ne. Jsem přece Chronočlověk, ne nějaký Vyvrženec!

Mezitím Vyvrženci začali proudit do našeho časobusu na svém útěku z jednoho pekla do druhého jako mohutná, netečná řeka.

Leif sebou plácnul do křesla. Okamžitě se kolem něj ovinuly elektrody, tenoučké jako vlásky. Vydal kvílivý zvuk, který však vzápětí utichl. Ústa se mu zkrivila grimasou, kterou jsem u něj viděl už tolikrát. On u mne taky. Nazývali jsme to "radost z krasojízdy": slintající rozkoš imbecila; (Jsem šťastný - bezpečný - je mi teplo! Ach ty zlaté sluníčko, zelená travíčko, vy mráčky a poletující motýlkové! A maminka, houpající mě v náručí... Takové jsou sny naší rasy, která nezná ani dětství, ani rodičovství.)

Trochu jsem před sestupem do kabiny zaváhal. Na obloze se objevila mohutná záře našich guru a začala pulsovat, aby na sebe obrátila pozornost.

BOLEST JE NEJVYŠŠÍM DAREM PRÁZDNOSTI. SAMOTA JE KLÍČEM K OPRAVDOVÉMU ŽIVOTU.

Jednou jsem byl na celý měsíc ponechán o samotě ve starověkém Egyptě, a protože jsem tam nepatřil ke šlechtě, musel jsem se držet při stavbě pyramid.. Starověcí faraóni uplatňovali jen nárok na mé tělo, zatímco naši pánové kontroloují i naše duše a jsou podstatně náročnější.

Povzdechl jsem si, což není příliš nebezpečné, a uvedl jsem do provozu přístrojovou desku druhého pilota. Složil jsem své tělo do sklápěcího křesla jako člověk, který zkouší prstem vodu, o níž ví, že je vařící. První dotek elektrod působí jako pohlazení. Musím se snažit uvolnit všechny svaly, což také činím.

Elektrody mě začaly zkoumat. Po celé věčnosti nesnesitelné agónie konečně lokalizovaly mé centrum slasti. Bolest sice nezmizela, ale stala se pro mě už neslyšitelným jekem. Byl jsem jako příslovečná mūra, prolétávající plamenem

svíčky, jenže oděná v azbestu, nezničitelná a extatická. Cítil jsem, že tančím v samém středu Slunce, pořád a pořád dokola.

Ďábelské komputery časobusu uzavřely finální spojení a uvedly stroj s tělem do správného vztahu. S mdlým klepnutím (které je sice neslyšitelné, ale je to přece jen: tuk!) přepínají na ráj.

Leif si prohrábl štětinaté vlasy a odkašlal si:

"Mluvíváš kapitán. Míříme do 78 před Rašidem, cíl Severní sektor Eurasie 24, město jménem Rotterdam. Přeměna bude trvat dvě hodiny. Přeju příjemnou cestu!"

Ztlumil světla veřejného informačního systému, spustil koutky úst a zaklel: "Ti zparchantělí Vyvrženci!" Leifovy sprostárny byly vždycky neobyčejně výstižné.

"Udržuj kryo," poradil jsem mu. "Už je nikdy neuvidíš!"

Pohodil hlavou. "Máš pravdu, Ricare, a kromě toho ani kapka není zadarmo!"

Podal mi plastový pohárek se šampaňským. "Ať se přerodíme v lepší svět," pronesl připítek. "Na znovuzrození v lepším světě!" opakoval jsem.

Zmaterializovali jsme se jako dva autokary - úzká, podlouhlá vozidla, spočívající na gumových, vzduchem naplněných kolech. Leif zaparkoval před řadou nízkých primitivních stavení. Spočítal jsem, kolik mají poschodí: jenom třináct! To je ale neuvěřitelné plýtvání prostorem!

"Teď můžete vystoupit z časobusu. Každý z vás má osm tisíc platných místních jednotek, což vám pohodlně stačí až do nulové hodiny. Celá akce je plánovaná na šest dní." Mrkl jsem na časovou mapu. Zbývají ještě čtyři dny. "Co kdybychom jim řekli přesné datum?" zeptal jsem se. Pokrčil rameny. "Lidé jako oni si nezaslouží pravdu."

"Chceš se tady trochu porozhlédnout?" zeptal se Leif. Přikývl jsem. "Na jeden dva dny. Vyhovuje ti to? Přicházíme stejně tři vteřiny po odletu."

Dotkl jsem se svého silového prstenu. Časobus odskočil o půl sekundy stranou a zmizel za hranicí viditelnosti.

"Máš peníze?" otázal se Leif.

"Dva milióny jednotek. Tady je nazývají guldeny."

Mávli jsme si na taxíka. Řidič se vzápětí vecpal do naprogramovaného dopravního ruchu.

"Poslouchejte, co soudíte o tom Tengovi?" zeptal se. "Myslíte, že ho lze brát při tom jeho věčném žvanění vážně?"

"Určitě," odpověděl Leif. "Zhruba v tomto týdnu rozpoutá třetí světovou válku." Udělal výmluvné gesto rukou: "Všechno to tady změní trosky. Zbudou tu jen roztavené ruiny,"

Kopnul jsem ho do holeně. Je sice stimulující se takhle časochvástat, ale obvykle následuje přísný trest.

"Nevybíj si baterii." zamumlal Leif. "Já ti rozumím. Ale tady na beton není žádný komár-slídič!"

"To tedy nevím, ale jisté je, že tady v autě sedí dvě osoby z budoucnosti, pitomče! Možná, že fízl jsem já!"

Zbledl. Bylo mu jasné, co tím míním: možná, že udavač jsi ty, Leife! A snažíš se mě vyprovokovat k něčemu neloajálnímu.

Přátelství nemá vůbec žádnou moc u takového donašeče, u něhož je oddanost zaprogramována i v nejmenších mozkových závitech.

Po zbytek cesty jsme už nedřekli ani slovo.

U Křišny, jak byl ten hotel kuriozně primitivní! Vytáhnou tě nahoru do malého pokojíku šachtou, která existuje opravdu, nejen teoreticky. Osvětlení se zapíná ručně a je tu k mytí voda.

Voda! Namočil jsem si tvář a otrásl se. Musel jsem si opakovat - je to čisté, čisté... Čisté H₂O.

V mém rodném století by mi tato tekutina spálila kůži a během několika vteřin rozleptala lebku.

Leif se natáhl jak dlouhý tak široký na postel. Neobratně zápolil s noční lampičkou. "Hele, Ricare," řekl plačtivým tónem, "jak to udělat, aby tahle záhadná věcička levitovala?"

Rozepínal jsem si košili. "Postele ještě neumějí lítat a nebudou to umět ani za dalších čtyřicet let!"

Několik minut jsme hleděli ven skrz chladivý silikon okna. Nad exotickým městem z hluboké minulosti se snášel soumrak. Ve vakuu uzavřená kovová vlákna se rozpálila do ruda a začala vydávat slabou žlutavou záři. Město dostalo podobu galaxie přimknuté k dosud nezdevastované Zemi.

"Tady nemají druhé Slunce," vysvětlil jsem kolegovi. "Když ho zakryje horizont, setmí se."

"To je nádhera," zadumal se Leif. "Jako na té minulé cestě. A já myslel, že tohle bude už civilizované období!" Potom ještě dodal: "Nelíbí se mi to. Je to jako vysílání s množstvím poruch. Je to tady moc jako doma. Tak nějak nedodělané."

"Minulost je záležitostí osobního vkusu," připustil jsem. Tyhle dávno pohřbené dny silně působily na jakési zakrnělé centrum v mém mozku.

V tutéž chvíli se na svět dralo z dělohy novorozeně, umazané matčinou krví. Naftoví šejkové se procházeli pod opravdovými živými sekvojemi. Život těchto lidí byl krátký a plný vzrušení a vzduch, který dýchali, se hemžil bakteriemi. Obyvatelé pradávných epoch byli bezesporu nevědomí barbaři, ale byli svobodní tím způsobem, který my nejsme ve stavu pochopit.

"Dostávám koma," oznámil mi Leif. "Až se vrátíš, prober mne!"

"Dobrá," odvětil jsem, ale on už byl mimo. Ještě chvíli jsem se díval na jeho ochablé tělo a vytřeštěné oči.

"Ubohý časový rasisto!" zašeptal jsem mu do neslyšícího ucha a přikryl jsem ho dekou. Za touto periodou se uspokojivě zaklaply dveře.

"Pozor, komár-slídič!" varoval mne můj komputerek, který užívám nelegálně. Ani jsem se neobrátil. Takový komár-slídič měří maximálně tři milimetry a je neuvěřitelně pitomý. Umí si vymýšlet ty nejnesmyslnější povídačky.

Večerní větřík přinášel tisíce různých vůní - nedokonale spáleného benzínu, potu, zelených hlenů, stojaté vody, pižmové voňavky.

Zakopl jsem o chodník a podvědomě jsem napjal svaly, abych čelil jeho pohybu, který mě uchvátí. Chodník ale zůstal nehybný. Byl to prostě betonový pás, neschopný zanést mě kamkoliv.

Začal jsem hyperventilovat a obsah kyslíku se zvýšil na patnáct, dvacet procent; Někde za mnou rychle se snášejícím soumrakem poletoval komár-slídič a jeho receptory se snažily zachytit jakékoliv nevhodné slůvko.

Byl jsem to já, kdo zradil Leifa? Nebo naše slova poslala dál kovová konstrukce taxíku? Pak jsem se rozhodl, že to na něj řeknu. Časochvástání bylo přísně trestáno, byla to však jen záležitost peněz a my vyděláváme tolik, že to ani nejsme schopní utratit. U nás se toho nedalo moc koupit; přímá mozková stimulace či soukromé rezidence byly vyhrazeny jen příslušníkům nejvyšších kast. Ne, Leif se neměl čeho bát kromě únavného kázání, zatímco kdybych já mlčel, mohli by si to vykládat mnohem hůř - silná osobnost, nesoulad s Písni Víry... Snad jsou jejich zákony nedůsledné a nesrozumitelné, ale o trestech se to rozhodně říct nedá.

Na chvíli se zdálo, že duchovní obraz našich guru zničí křehkou realitu minulosti. Za zářícími neony se do tmy zavrtaly jejich meditační věže, vytahovaly se - vzhůru a stále rostly, vzduch zledovatěl a stal se téměř nedýchatelný. Třesoucí se, těžce oddychující, obhlíželi naši zprzněnou planetu, dokonalí komputerozí vandalové, tančící v jeskyni pod kopulí času; ženoucí nás ke konci naší karmy, k nekonečnému satori. Vypálili náš svět do posledního koutku - nenechali v něm jediný strom, jediné stéblo trávy, neušetřili ani jednoho broučka. Žili jsme ve zničených zazenových zahradách - jen holá země a ohlazené balvany. Ve své klidné nenávisti nás učili, že život

není dokonalý, že tělo je zranitelné a primitivní. Důležitý je jen duch. Slibovali nám konec bolesti a nejistoty a dlouhý, předlouhý život...

Pohroužen v myšlenkách, zavadil jsem ramenem o vysokého, svalnatého muže, v jehož pohledu nebyla ani jiskřerka inteligence.

"Godverdomme!" zaklel. "Ty hňupe!" Vymrštil pěst proti mé tváři.

Vytáhl jsem matně se lesknoucí kus oceli (některé zbraně jsou tak funkční, že se nikdy nemění), ustoupil o krok, poklesl v kolenou a jen lehce škrtl o jeho loket. Zapištěl jako netopýr a skácel se naznak. Ještě než dopadl na zem, ztratil vědomí. Ležel s levou rukou zkroucenou v podivné pozici, která člověku nemůže dělat příliš dobře.

"Heleďte, nemůžete..."

Prudce jsem se otočil. Další gauner a taky v koženém. Hmátl pod rozepnutý plášť.

"Ne!" vyrazil jsem a vytvořil tolik charisma, aby zastavilo hrozící lavinu. "Ne?" opakoval tichoučce. Náhle zkoprněl. V mozku mu začaly vířit archetypy - změnil jsem se mu v Pana Učitele, Tatínka, v Zlého Ducha, který se mu schovával pod postelí. Naši guru nás naučili spoustu věcí!

Zavrtěl hlavou, vydal zvuk jako kuchaná žába a skočil z chodníku přímo pod přijíždějící auto. Brzdy zaskřípěly. Nečekal jsem, až přijdou místní policajti. Jaká to byla krásně nezodpovědná epocha! Proč k čertu jezdí tak rychle, když pak nejsou schopni zabránit kolizi s chodcem? Je to bezpochyby jeden z rituálů té volnosti, kterou my jsme už bohužel ztratili.

Vrátný si mě zkoumavě prohlédl a zřejmě mě shledal akceptábl. "Kravata nemá," řekl se zjevným zadostiučiněním, "sako taky ne, a jaký má legrační boty!" Vsunul jsem mu do kapsičky stoguldenovou bankovku. Odstoupil stranou a dotkl se štítku čepice: "Přeju vám příjemný večer!"

Uvnitř bylo nacpáno a zakouřeno. V několikametrové výši se pomalu otáčel velký glóbus pokrytý nesčetnými blyštivými ploškami. Paprsky dvou xenonových laserů se ostře probíjely mlhou a jasně ozařovaly kouli. Mělo to své charakteristické etnické kouzlo.

Od jednoho stolu se zvedl velký plešatý muž a odešel na záchod. Obsadil jsem jeho místo.

"Tady už někdo sedí", oznámila mi jeho společnice ledově. Na to, aby hlas zněl tak chladně bez zvláštního tréninku, musí být talent.

"To je možné. Teď tady sedím já. Co budete pít?" Odolávala mému pohledu skoro minutu, ale pak musela sklopit oči. "Může to být whisky. Myslím, že vy ji rád pijete." Ohrnula rty, pak se zasmála. "Wiliem je strašně žárlivý. Vidíte támhle ty tři, co se na nás pořád dívají? To jsou jeho přátelé."

"Osobní stráž?"

"Samozřejmě," přitakala. "A co vy?"

"Já nic takového nepotřebuju. Milujete ho?"

Rozesmála se. Její smích zněl jako cinkání kostek ledu ve sklenici whisky. "Já - a milovat? A mne že by měl někdo rád? Jsem na takové hlouposti příliš krásná!"

Souhlasně jsem přikývl. Ano, byla krásná... Jako zbrusu nový revolver.

"Jste bohatý," pronesla.

"Tedy... tady... ano," což byla pravda: z mé jednodenní výplaty by celé tohle prehistorické město mohlo žít déle než rok.

"Vy jste taková chladná, taková nějaká... antiseptická," pokračoval jsem. "Klidně byste mohla pocházet tam od nás."

Jak se usmála, její dokonalé rty odhalily krásné zuby. "A kde je to vaše 'u nás'?"

"Daleko, daleko - kdesi v prostoru, kdesi v čase," přistihl jsem se při zjevném časochvátání. "Za tisíci spálených kalendářů!"

Náhle se otřásla hrůzou, protože v tu chvíli mne prokoukla skrz naskrz. Vždyť každý můj pohyb byl ne zcela takový, jaký měl být, a v mých gestech byl

zakódován cizinec. Můžeme sice cestovat v čase, ale stále z nás vyzařuje nemilosrdná budoucnost.

Ztuhla jako myš tváří v tvář s chřestýšem. Byla inteligentní a měla intuici. A kromě toho byla statečná - ani nepípla. "Teď už musím jít," zamumlala. "Nevím sice, jaký jste, ale lidský, to tedy ne."

"Nechte to plavat," řekl jsem s politováním. Vstal jsem a odešel k barovému pultu.

U baru jsem do sebe rychle obrátil tučnou martitni. Vůbec mi nechutnalo. Začalo mi hučet v uších. Když váš organismus umí efektivně rozkládat alkohol na cukr, těžko se můžete opít.

"Hledala jsem vás. Už jsem se lekla, že jste pryč."

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, oč jde. Pronesla totiž tu větu hutnými, drsnými zvuky mé mateřštiny. Položila chvějící se ruku na mé rameno. Cítil jsem, jakou má v prstech nadlidskou sílu. Sílu budoucnosti, že by mohla železo ohýbat.

"Chováte se domorodě," řekl jsem pobaveně. V našem století by bylo nemyslitelné takhle se dotknout cizího člověka. "Tak co bude?" zeptal jsem se, protože jsem ji poznal: byla jedním z Vyvrženců, byla to ta dívka, na kterou mne upozornil Leif. "Rozmyslela jsem se," pravila. "Chci zpátky."

Hučení v mých uších zesílilo. "Nikdo nemůže vzít zpátky své rozhodnutí," zavrčel jsem. "Prodáváme lístky jen na jednu stranu."

Rozhněval jsem se za to na sebe, ale byla to pravda! Časobus s pasažérem by ke zpáteční cestě neodstartoval. "Přístroje jsou zablokovány," vysvětlil jsem jí. "Vrátit se můžu jen já a Leif."

"Zkuste to," naléhala a byla v té chvíli tak mladá a postrašená, až jsem se octl v pokušení jí pomoci, ať je její nápad sebebláznivější a nemá ani za groš naděje na úspěch.

Jenže ona pak zmáčkla nesprávný knoflík. "Jsem bohatá. Nebudete toho litovat."

V tu chvíli jsem viděl všechno červeně. To ve mně vybuchla dlouho potlačovaná závist a žárlivost. Narodil jsem se jako chronočlověk a budu jím vždycky - nahraditelná součástka nákladného stroje. Podle mého rodného genetického štítku je mi souzeno dvěstěpadesát let života. Ani o vteřinu méně, ani o vteřinu více. A ona - měla zajištěno dva tisíce let, dvě tisíciletí v blahobytu. Potvrzovala to barva jejich očí, vyčetl jsem to z jemného tvaru její hlavy.

"Táhni!" zachroptěl jsem. "U Křišny, spálit tě, bestie! Za chvíli sem spadnou bomby, oči se ti vypaří, ruce a nohy ti odpadnou, jak si budeš chránit obličej. A budeš křičet, řvát a nikdo si tě ani nevšimne!" Odstrčil jsem ji a ona odvrávorala jako loutka na přetrhaných nitích.

Zahleděl jsem se do zrcadla za barem; můj obraz se na skleněné ploše rozmazaně vlnil. Nezvučně jsem se rozbřečel.

Ronil jsem slzy nad sebou, nad ní, nad celým naším nelítostným světem, v němž

každý zná rok, den i vteřinu svého odchodu na věčnost a nikdo nemůže umřít ani dříve, ani později. Jen když máte dost peněz, můžete vsednout do časobusu a vybrat si svoji hodinu H - můžete se podle výběru stát obětí některého ze zvěrstev, jimiž je jako morovými skvrnami potřísněna minulost.

Leif i já jsme piloty časobusu, ale stále s námi přebývá ještě jeden. Můžete ho spatřit na jedné ze starých rytin: černý plášť, kosa, na slonovinové tváři úšklebek. To on nám vybírá náš osud. Vesuv, Londýn v období morové rány, Kambodža, Dachau, Rotterdam, Hin Shien.

Dovezli jsme dobrovolné emigranty do jejich zaslíbené země, ale kdo si jich tam vůbec všimne? Kdo bude počítat mrtvé? Kde budou postaveny pyramidy z lebek a zimní oblohu potřísní mastný dým?

Probudil jsem Leifa z komatu. "Jedeme dál. Svě už jsem si užil."

"Mně to pasuje. Mám dost toho pitomého návštěvního brlohu. Vzmuz se, hochu!"

Vlezli jsme do prázdného časobusu a proseděli tam dvě hodiny. "Jsme doma!" oznámil Leif. "Další várka!"

O den později opět zaplňují krajinu, kam až oko dohlédne. Vlní se po zemi bez rostlinstva mezi chlazenými kameny. Realita je zlomila a znetvořila, ale právě jen oni mohou před jejím tlakem uprchnout. Jak výrazně jim z tváří vyzařuje přání zemřít!

Jasně a pevně trčí meditační věže až do stratosféry.

Nedaleko šplouchá ledový vodopád. Ach, Krišno! Kéž bych mohl umřít...